

Mediální hrátky sociální demokracie

13.října 2006 Ivan Langer

Jiří Paroubek přišel opět s geniálním tahem. Obvinil ODS, že se na něj pokusila vyrobit konspirační materiál, usvědčujícího ho z několika trestných činů. Nezná člověka, který mu materiál předal, ani neví, zda dokumentu má, či nemá věřit. Jsem daleko od toho, abych tvrdil o Jiřím Paroubkovi, že je nemocný člověk, jak to on s oblibou o své konkurenci prohlašuje, jeho touha po moci a prostředky, které k jejímu získání používá, jsou však za hranicemi jakéhokoliv korektního politického boje.

Není ovšem překvapivé, že sociální demokracie tyto metody k předvolebnímu boji používá. Podzimní komunální a senátní volby rozhodnou o tom, zda ČSSD skutečně zůstane v opozici, či zda ODS bude vystavena jejímu nátlaku na obsazení významných funkcí ve státní správě, na kterých by ČSSD brzdila vyšetřování svých korupčních kauz. Jiří Paroubek si je poslední možnosti zabránit vyšetřování těchto afér velmi dobře vědom.

Jedním z cílů mého nástupu na ministerstvo vnitra bylo právě nekompromisní potírání korupce ve státní správě. Sociální demokracie dovedla tento systém k dokonalosti. Právě výrazné angažmá exponentů ČSSD v korupčních kauzách stojí za její snahou ovlivňovat řízení policejních složek a potažmo vládu celou. Současná prohlášení a zoufalé výroky Jiřího Paroubka pouze svědčí o tom, že se chytá onoho pověstného posledního stébla. Jiné rčení však praví, že Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Kauz na Jiřího Paroubka už bylo bezpočet a samotný výčet korupčních skandálů z doby jeho vládnutí by také zabral několik listů papíru.

Jiří Paroubek mi připomíná Miloše Zemana, který v polovině devadesátých let také dostal tajemný kufřík a z kauzy nakonec zůstala pouze splasklá bublina. V Jiřím Paroubkovi vidím i Vladimíra Mečiara, který také nápadně často nacházel na svém stole tajné dokumenty od neznámých lidí. Člověk, který tímto způsobem odhaluje spisy, pouze vyvolává spoustu spekulací a spíše než by odrazoval od vyšetřování svých prohřešků, přitahuje pozornost, proč vlastně podobnou hru hraje. Jiří Paroubek přinesl do české politiky praktiky balkánského způsobu řešení problémů, plné neprůhlednosti, ale i osobních invektiv a agresivity vůči politické konkurenci. Mnozí si mohli myslet, že podobný styl se vyčerpá předvolební kampaní. Jak je vidět, u Jiřího Paroubka tyto metody hrají klíčovou roli i nadále.